

Tako burno ji je tolklo srce, da se je stisnila za prsi; ni jih umirila. Vstopila je upehana ženska in sedla na blazino. Nekoga je pozdravljala skozi okno. Ob vozu je stala Olga, zrla v vstopivšo žensko, kazala zobe, govorila, pozdravljala... »Moj Bog, moj Bog,« je ječala Tilda. »Ona, ona!« Hotela je obrniti glavo proč, da bi je Olga ne videla, ne spoznala. V tistem hipu jo je ženska uzrla, razširila oči, odprla usta, zdelo se je, da bo planila v voz in jo zgrabila za lase: »Ti, ti; hotela si ubežati...« Avtobus se je pričel pomikati, vrata so bila zaprta. Tilda je videla le velike oči, odprta usta, ki so brez besede in prepadle ostale v dežju, v medli svetlobi nastajajočega jutra...

Tilda se je zakrohotala v srcu. Imela je občutek, da je ubežala peklenškemu ognju.
(Dalje)

ROŽE POTONIKE

JOŽE POGAČNIK

V dolinah palestinskih bilo je nekje, kjer vsaka pot za Jezusom, za bratom, gre. Na teh stezah je plaha duša za menoj prišla, v solzah golčala, da na potih teh se ne spozna in da Gospoda Jezusa že davno, davno ni več srečala.

(Tako je menda roži, ko se razcvete, tako je menda srcu, ko v ljubezen gre, tako je skozi moje duše orgle šló, ko sem ta plamen plah zastrl z dlanjo pred sapami in vedel sem, kako te roke sklonjene nad žalostmi od Jezusa so bile blagoslovljene močnó, močnó.)

Razgrnil sem pred dušo božji zemljevid, razkazal pota križema, navzdol, navpik, povedal sem, kje danes se mudi Gospod in kruha sem odlomil ji za trudno pot.

Potem — saj ni bilo več v Palestini, to je bilo nekje med domačini: prišel je mimo brat, — je Judež bil? — zavil je čudno ustne... Da, posmeh! In grd kako in žgoč kot plamen živ: kot da sem storil le otročji greh, tako nespametno...

Za oglom tam za župno cerkvijo sva z bratom Jezusom se srečala. Tako je takrat veder bil v obraz. (Prišel je že prek rosnega polja, takrat je prvi petek bil pri nas!) — »Tako je prav,« sem del. »Bog plačaj, brat! Ljubezen prava je, če krvavi, če Tebe gre na božji vrt iskat, pa znajde sama se med Judeži...«

VEČERNA POTA

JOŽE POGAČNIK

Snežena pot.
Lahnó navkreber in na vzhod.
Prva obla zvezda se je vžgala
pod temneči božji svod.

Izza hrbita mojega
kot plamen nem
škrlatna zarja pala je čez sneg:
rahla senca pred menoj
hiti v večni breg. —
Ah, naravnost v senco svojo grem,
ves sneg pred mano krvavi;
kot da nazaj v globel želi,
korak gladak polzi, polzi...

Kako je težko to telo
in ta naš čas!
Pa oj, kako je tam vsa svetla
težka zvezda pod nočjo. —
V snegu gledam svoj obraz...

TRUDNOST

VITAL VODUŠEK

Majhna leščerba
v majhnih rokah mrli,
plašno, boječče,
kot da se dete budi.
Roka je trda,
kot da že voščeni.

Moja ljubezen
šla je do konca sveta,
tvoje milosti
ni si izromala.
Zdaj jo pokopljem,
saj gre grob le do dna.

Pesem kot lučca
ti je mrlela doslej.
Šla je z ljubeznijo,
zdaj ne ve več naprej — —